

STOHÄST, m. 2. (gam.) Se *Hingst*.

STOICISM, --si'ssm, m. 3. 1) Stoikernes lära. — 2) (fig.) Stoisk stränghet eller ståndaktighet.

STOIKUS, stöikuss, m. ell. STOIKER, stöick'r, m. 3. i plur. äfv. *stoici*. (grek. *Stoikós*, af *Stoá*, pelargång i Athen, der filosofen Zeno undervisade.) 1) Filosof af Zenos sekt, hvilken sekt utmärkte sig för ganska stränga grundsatser. — 2) (fig.) En man med ganska stränga grundsatser och utmärkt ståndaktighet i olyckan.

STOISK, stóissk, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på Stoikernes lära. — 2) Strängt dygdig; äfv. orubbligt ståndaktig i olyckan, känslöslös för lidandet.

STOJ, n. sing. Buller, oväsen af ropande, hojtande och högt skrattande personer.

STOJA, v. n. 1. Göra buller, oväsen med rop, hojtningar och högljudt skrott. — *Stojande*, n. 4.

STOJARE, m. 5. En, som stojar. — *Syn*. Bullerbas.

STOL, m. 2. (af *Ställa*) 1) Husgerådssak att sitta på, med sits af trä, balm, rotting o. s. v., eller med dyna, samt vanligen försedd med ryggstöd, stundom äfven med armstöd. Se f. ö. *Länstol*, *Ryggstol*, *Kullerstol*. m. fl. *Sätta sig på en s. Sätta fram s-ar*. (Fig. fam.) *Sticka under s. med*, förtiga, hålla inne med. — 2) (i äldre språket) Tron för regenter, högsäte ell. säte för biskopar, o. s. v. Deraf *Konunga-*, *Påfve-*, *Biskopstol*. *Den påfliga s-en*, påfliga regeringen; påfvens värdighet. — 3) Bänk i kyrkor. Deraf *Talrum*. — 4) Talareställning, tribun. Deraf *Talmanstol*. — 5) Ställning, inrättning för väfnad. Deraf *Väfstol*, *Klädes-*, *Rask-*, *Strumpstol*, m. fl. — 6) Se *Nattstol*. *Gå till s-s*. — 7) Underlag för en ställning, ett plank, o. s. v. Se äfv. *Takstol*. — 8) Bord, der småkrämmer sälja sina varor. Deraf *Månglare-* ell. *Mångelskestol*. — *Ss. S-sdyna*, *-sfol*, *-skarm*, *-söfverdrag*.

STOLA, v. a. 1. (tim.) Se *Underskola*.

STOLA, v. n. 1. *S. på*, förtrösta, förlita sig på.

STOLBAD, n. 5. Bad, som tages mest för nedra delen af kroppen, bestående i ångor, hvilka ditledas ifrån ett kärl med en kokande vätska, satt under en kullstjelpstol, öfver hvilken benen läggas.

STOLGÅNG, m. 2. 1) Nattstols begagnande, afföring. *Krudileter*, som *gå bort med s-en*. *Ha svår s*. — 2) Sätet.

STOLL, m. 2. Gruföppning, som går vågrätt in.

STOLLBYGGNAD, m. 3. Timmerverk i en grufva, till stöd för en bergmassa, som hotar att rasa.

STOLLE, m. 2. pl. *stollar*. (beslägtadt med lat. *Stolidus*; fam.) 1) En, som har klient förstånd. — 2) Se *Tokstolle*.

STOLLGÅNG, m. 2. Se *Stoll*.

STOLLIG, a. 2. (fam.) Se *Tokig*. — *Stollighet*, f. 3. — *Stolligt*, adv.

STOLMAKARE, m. 5. En, som tillverkar stolar.

STOLPARUM, stå'llparumm, n. 3. Rum för stolpar vid ett hus.

STOLPE, m. 2. pl. *stolpar*. 1) Rund eller fyrhuggen stock, upprest att tjena till stöd för något; pelare. *S. vid en grind*, *i en stallspitta*, *i en bro*, o. s. v. — 2) (fig. fam.) Stöd; utmärkt dugtig karl.

STOLPILLER, stölpill'r, n. 3. Laxerpiller, som införes i ändtarmen.

STOLPRAD, stå'llprad, m. 3. Rad af stolpar.

STOLSTEG, n. 5. Liten inflammerad svulst vid randen af ögonlocket.

STOLT, stå'llt, a. 1. 1) Fallen för att allt för mycket värdera sig sjelf. — *Syn*. *Dryg*, *Aristokratisk*. — 2) Säges äfv., i god mening, om den som, i medvetande af verkligt sedligt värde, noga aktar sig för hvarje låg handling och håller sig aflägsnad ifrån dåliga personer. *En s. man*. — *Brukas* äfv., i begge bem., om sak, t. ex.: *S. min*, *uppsyn*. — 3) (fig.) Hög, utmärkt.

STOLT, adv. På ett stolt sätt, med stolthet.

STOLTTHET, f. 3. Egenskapen att vara stolt (i begge bem.). Jfr. *Stolt*. *Ädel s.*, säges i god mening; jfr. *Stolt*, 2. — *Syn*. (i dålig bem.) *Dryghet*.

STOLTISERA ell. STOLTSERA, v. n. 1. (t. *stolziren*) Högmådas, prunka, yfva sig.

STOLTRÅNGA, f. 1. ell. STOLTVÅNG, n. 3. Trängning till stolgång.

STOM, stómm, m. 2. pl. *stommar*. (i äldre språket) Boställe.

STOMHEMMAN, n. 3. Benämning på vissa hemman, som tillhöra prestgårdarna.

STOMJÖLK, f. sing. Mjolk af ett sto.

STOMME, stómme, m. 2. pl. *stommar*. (isl. *Stofn*, stolpe, grundval) Sjelfva resningen, inre ställningen till vissa föremål; skrof. *S. till en byggnad*, dess fyra utanväggar. *S. till ett skepp*, blotta skrofvat deraf. *S. till en trumma*, *till en hatt*, *en uppsatt mössa*, o. s. v. — 2) (fig.) Första början af något.

STOMP, stå'mpp, m. 2. (mål.) Sudd, som begagnas till stompering.

STOMPERA, stå'mppera, v. a. 1. (mål.) Med stomp fördrifva röd- eller svartkrita, så att skuggorna smälta tillsammans och inga streck äro synliga.

STOP, n. 3. 1) Rymdmätt för våta varor, som håller hälften af den kannan. — 2) Ett slags drickskärl af detta innehåll.

STOPP, m. 2. 1) Något, hvarmed en öppning, ett hål tillstoppas. (Fig. fam.) *Sätta s. för*, hindra. — 2) Stoppadt ställe på tyg, kläder.

STOPP! int. 1) (sjöt.) Kommando att upphöra med något. — 2) (fam.) Håll upp! nog!

STOPPA, v. a. 1. 1) Tilltappa ett hål, en öppning, springa o. s. v. med något mjukt ämne, som hårdt och tätt inskjutes. *S. fönster*, tilltappa der varande springor. *S. igen*, *till*, se *Tillstoppa*. (Fig. fam.) *S. munnen till på någon*, tvinga en att tåga. — 2) Med handen införa, sticka. *S. något i fickan*, *hos sig*, *på sig*. *S. något på en*. (Pop. o. fam.) *S. i sig*, se *Propa*. *S. i'n*, se *Instoppa*. *S. ned*. *S. undan*, instoppa något på ett ställe, för att undandölja det. — 3) Hårdt och tätt fylla med något mjukt eller smuligt. *S. stolar*, *soffor*, *madrasser*. *S. sadlar*. *S. en tobakspipa*, fylla och packa den med tobak. *S. upp*, se *Uppstoppa*. — *S. höns*, *kalkoner*, göda dem. — 4) Förstoppa, orsaka förstopning. *Rörig mat s-r*. — 5) (fig. fam.) a) Hämma, sätta bom för. *Dessa ordningar måste s-s*. — b) Uppfylla, förslå till. *S. bristen*, *gålden*, *behofven*. — 6) Med nål och tråd eller garn laga hål på tyg, o. s. v. *S. hål på strumpor*. *S. strumpor*, *kläder*. — 7) Med nål och tråd på korta afstand genomsticka vadderade täcken eller klädespersedlar, för att hindra vadden att valka hop sig. — 8) (sjöt.) *S. ett tåg*, med